

Med en tavs Hovedbøjning trak Per sig tilbage.

Jakobe saae overrasket hen paa Moderen. Saa taknemlig hun end var hende for, at hun havde faaet ham bort, følte hun sig dog lidt stødt af den Uskaansomhed, hvormed hun var gaaet tilværks. Skulde hun ane noget? — foer det pludselig igennem hende. Umuligt var det ikke. Moderen havde aarvaagne Øjne.

Forresten var hun fast bestemt paa, dersom det ikke nu blev til Alvor med Pers Rejse, eller dersom han ikke fremtidigt af egen Taktfølelse holdt sig tilbage fra Omgangen med dem, da selv at underrette Forældrene om hans Frieri; — hun vilde saa ligefrem stille det Forlangende, at hun forskaanedes for oftere at være sammen med ham. Og idet hun nu lagde sit trætte, værkende Hoved tilbage mod Lysthusets haarde Bjælkevæg, aandede hun allerede lettet i en Forudfølelse af den Fred, hun igen vilde faa med sig selv og hele Hjemmet fra det Øjeblik, hun vidste sig sikret imod, at han pludselig kunde træde ind ad Døren.

Hun sænkede sine store Øjelaag halvt i, lagde Armene overkors og ønskede inderligt, at hun kunde sove blot et eneste Minut. Og virkelig sank hun nogle Øjeblikke hen i en let Bevidstløshed, mens Passiaren gik livlig rundt omkring hende.

Men længe varede Freden ikke. Bedst som hun sad og drømte, at hun svømmede midt ude i det oprørte Sund og af sin yderste Kraft kæmpede